

Arrest

nr. 121 641 van 27 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 28 juni 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat A. DE MEU verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 4 februari 2013, in functie van haar minderjarig kind van Nederlandse nationaliteit, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De burgemeester van de stad Antwerpen neemt op 28 juni 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 23 juli 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04/02/2013 werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Ghana

[...]

om volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/ zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk: bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen referentiepersoon, attest van onvermogen uit land van herkomst, attest niet ten laste OCMW, ziektekostenverzekering, bewijs ten laste in het verleden.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster duidt als tegenpartij aan de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. De door haar gevoegde bestreden beslissingen geven evenwel duidelijk aan te zijn genomen door de burgemeester van de stad Antwerpen. Als tegenpartij in huidige zaak is dan ook de stad Antwerpen aangeduid, die in zijn nota met opmerkingen uitdrukkelijk bevestigt deze beslissingen te hebben genomen. Verzoekster brengt in dit verband ter terechtzitting geen opmerkingen naar voor.

2.2. Verzoekster heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het motiveringsbeginsel.

Zij vat het middel als volgt samen in de synthesesmemorie:

“Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid besluit tot weigering van het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Europese Unie, met bevel om het grondgebied te verlaten; (stuk 1)

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid ten aanzien van de dochter van verzoekster besluit tot weigering van het verblijfsrecht als burger van de Europese Unie, met bevel om het grondgebied te verlaten; (stuk 3)

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid het verblijfsrecht van verzoekster weigerde nu er geen stukken ter staving zouden zijn voorgelegd;

Dat uit de beslissing, welke werd afgeleverd door de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dd. 25 juni ll., ten aanzien van de dochter van verzoekster evenwel blijkt dat navolgende stukken wel degelijk werden voorgelegd, teneinde aan te tonen dat de dochter van verzoekster over voldoende bestaansmiddelen beschikt en verzoekster zich onder de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf als familielid van een burger van de Europese Unie:

- *Geboorteakte dochter van verzoekster;*
- *Toestemming van de vader om bij verzoekster in België te verblijven;*
- *Een aanvraag voor kinderopvang;*
- *Nederlands paspoort dochter van verzoekster*
- *Verklaring Mevrouw [E. A.];*
- *Verklaring de Heer [S. O.];*
- *Verklaring de Heer [M. A.];*
- *Kopij SIS-kaart;*

Dat de voorgelegde stukken dan ook niet alleen aantonen dat verzoekster de moeder betreft van [B. J.], doch tevens dat haar dochter over voldoende bestaansmiddelen beschikt en derhalve geen beroep zal dienen te doen op het sociale bijstandstelsel, evenmin voor dringende medische hulp, nu tevens ziektekostenverzekering werd afgesloten;

Dat uit betreffende stukken tevens blijkt dat verzoekster geen kosten inzake huisvesting dient te dragen, nu Mevrouw [...] de woning gelegen te 2140 Antwerpen-Borgerhout, [...] gratis ter beschikking stelt aan verzoekster en haar dochter; (stuk 4)

Dat verder eveneens blijkt dat alle overige kosten inzake levensonderhoud worden gedragen door de Heer [S. O.] en de Heer [M. A.], evenals de kerkgemeenschap waarvan verzoekster en haar dochter deel uitmaken; (stuk 5-6)

Dat verzoekster en haar dochter over een ziektekostenverzekering beschikken, wordt verder aangetoond door de afgeleverde SIS-kaart; (stuk 7)

Dat het dan ook vaststaat dat verzoekster geen beroep zal dienen te doen op het sociale bijstandstelsel, en overduidelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid rekening dient te houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland, hetgeen evenwel werd nagelaten;

Dat verzoekster en haar dochter dan ook wel degelijk aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, evenals waar het geld ter ondersteuning vandaan komt;

Dat tenslotte verzoekster werkbereid is en werk zoekt en tracht te vinden, doch hetgeen, nu zij thans zwanger is, met vermoedelijke bevallingsdatum op 16 september ek., geen sinecure is; (stuk 8)

Dat het evenwel geen betoog hoeft dat verzoekster, als jonge vrouw, na haar bevalling een reële kans op tewerkstelling heeft;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook totaal onredelijk optreedt door de aanvraag tot inschrijving als familielid van een burger van de Unie van verzoekster af te wijzen;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;”

3.2.1. Verzoekster betreft haar middel enkel op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zodat het ingeroepen middel enkel in het licht van deze beslissing wordt onderzocht.

3.2.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), gesteld dat de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt geweigerd omdat verzoekster heeft nagelaten binnen de gestelde termijn aan te tonen dat zij zich bevindt in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Meer concreet wordt gemotiveerd dat verzoekster met name volgende gevraagde documenten niet heeft voorgelegd: het bewijs van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, een attest van onvermogen in het land van herkomst, een attest dat zij niet ten laste is van het OCMW, een bewijs van ziektekostenverzekering en een bewijs van ten laste zijn in het verleden.

Deze uiteenzetting stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te gaan met de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoekster diende een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in en dit als ascendent van haar minderjarige kind van Nederlandse nationaliteit. Zij beriep zich aldus op artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 4° en 4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen."

Artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt:

"De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden

tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt verder als volgt:

“Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Verzoekster betoogt in wezen dat uit de beslissing die door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werd genomen inzake de aanvraag van haar dochter blijkt dat wel degelijk stukken werden voorgelegd teneinde aan te tonen dat de dochter over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Door louter te verwijzen naar de stukken die werden voorgelegd in het kader van de aanvraag ingediend voor haar dochter, maakt verzoekster evenwel nog niet aannemelijk dat verweerder op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoekster zelf in het kader van de door haar ingediende aanvraag heeft nagelaten om tijdig de gevraagde stavingstukken voor te leggen.

In ieder geval dient verder te worden opgemerkt dat verweerder ook heeft weerhouden dat verzoekster geen bewijs van ziektekostenverzekering in België heeft voorgelegd. Zij geeft aan dat uit de beslissing genomen in hoofde van haar dochter zou blijken dat wel degelijk een “[k]opij SIS-kaart” voorlag, doch dit gegeven vindt geen steun in deze beslissing. In de beslissing waarbij haar kind het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd wordt integendeel weerhouden dat niet is aangetoond dat het minderjarige kind over een geldige ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België dekt. Verzoekster maakt niet aannemelijk, en dit gegeven blijkt ook niet uit het administratief dossier, dat wel degelijk een bewijs van ziektekostenverzekering in België werd voorgelegd binnen de drie maanden na de aanvraag. Deze vaststelling volstond reeds opdat verweerder de aanvraag weigerde. Verzoekster voegt thans bij haar verzoekschrift kopies van de SIS-kaarten van haar en haar dochter uitgereikt op 10 juni 2013 en 1 juli 2013, doch de Raad dient op te merken dat hij optredend als annulatierechter zich dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen en derhalve bij zijn beoordeling geen rekening kan houden met gegevens of stukken waarvan niet blijkt dat deze voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing of verweerder hiervan kennis diende te hebben.

In de mate dat verzoekster verder ingaat op de namens haar dochter voorgelegde stavingstukken en uiteenzet waarom volgens haar hieruit voldoende bestaansmiddelen in hoofde van haar dochter blijken, merkt de Raad op dat in het kader van huidige procedure enkel de vraag zich stelt of verzoekster ter staving van haar aanvraag de vereiste stavingstukken heeft voorgelegd die in een volgende fase de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of diens gemachtigde in de mogelijkheid moeten stellen om ten gronde na te gaan of de voorwaarden voor gezinshereniging zijn vervuld. Dit betoog is dan ook niet dienstig.

Verzoekster betoogt verder nog dat “de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid” rekening dient te houden met alle elementen van het dossier, en met name met de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland. Zij stelt dat dit ten onrechte niet is gebeurd. Zoals reeds opgemerkt, gaan de bestreden beslissingen evenwel uit van de burgemeester van de stad Antwerpen. Verzoekster blijft daarnaast in gebreke te duiden op welke grond verweerder *in casu* rekening diende te houden met voormelde elementen, laat staan dat er concrete elementen in voormelde zin voorhanden zouden zijn in haar dossier die van aard zijn de genomen beslissingen te kunnen beïnvloeden.

Het gegeven dat verzoekster werkbereid is en werk zoekt, zwanger is en van oordeel is dat zij na haar bevalling een reële kans op tewerkstelling heeft, vermag ten slotte geen afbreuk te doen aan de concrete motieven die ten grondslag liggen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan

drie maanden. Er blijkt ook niet dat deze elementen voorlagen bij verweerder op het ogenblik van het nemen van deze bestreden beslissing.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.3. Het enig middel is ongegrond.

3.3. Verzoekster heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen aangevoerd.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS